

Cristina și mielul ei

Cristina și mielul ei

În apropierea unui sătuleț, din Italia, trăia odată o fetiță pe nume Cristina. Ea locuia cu părinții săi într-o colibă de la marginea pădurii. Tatăl ei fiind foarte sărac, își câștiga pâinea zilnică destul de greu, ca lucrător pe unde putea. Dar, deși sărac, el se simțea foarte bogat și fericit deoarece împreună cu soția lui erau temători de Dumnezeu, iubindu-l foarte mult. Când tata pleca la lucru, mama lua pe Cristina în brațe și citea cu ea din Biblie; îi spunea despre Mântuitorul care a venit pe pământ și ne-a iubit atât mult încât și-a dat chiar și viața pe crucea de pe Golgota și apoi cum a înviat spre bucuria ucenicilor întristați de moartea Sa. Fetița știa bine că Domnul Isus este în cer și că mijlocește nu numai pentru oameni mari, ci, și pentru ea. Cristina știa că inima ei trebuie curățită de păcat prin sângele Domnului Isus Hristos. Cu toate că era o fetiță bună se întâmpla însă să fie și ea câteodată neascultătoare și mai scăpa din când în când câte o minciună. Știa că înaintea lui Dumnezeu o minciună, cât de mică, este o greșeală, un păcat. Și în Biblie este scris că mincinoșii nu vor intra în bucuria cerească.

În ținutul acela venea deseori un cioban cu oile sale. Cristina mergea de multe ori pe la el și îi dădea o mînă de ajutor la ce putea, fără ca să aștepte vreo răsplată pentru osteneala sa. Uneori ciobanul îi dăruia din bunătățile sale, și atunci fetița se grăbea să le ducă mamei sale făcîndu-i mare bucurie. Într-un an, ciobanul a avut mulți miei și ca să-i facă o bucurie fetitei îi dăruia un miel. Nu vă puteți imagina bucuria Cristinei; ea sărea, alerga, nu știa cum să-și arate mai bine recunoștința față de cioban. Acum își dădea osteneala ca să ajute mai mult și mai bine ca înainte. Ciobanul era mulțumit de Cristina.

A venit iarna și odată cu venirea ei ciobanul a plecat cu turma sa. Cristina își strînsese fin pentru mielușelul său, iar cînd a sosit primăvara mergea cu el la pășune.

Fetița a început să meargă la școală și se bucura că în curînd va putea citi tot așa de bine ca și mama ei. Mielul creștea și sub îngrijirea micii stăpîne se făcu mare și frumos. Cristina îl iubea ca pe un frățior mai mic.

Într-o zi aude că o cheamă măcelarul: "Fetito, nu vrei să-mi vinzi mie mielul tău? Îți dau trei sute de lire pe el." "Să-mi vînd mielul ca să-l tai dumneata? Mai bine aș muri de foame!" Cu ochii plini de lacrimi alergă acasă și povesti părinților cele spuse de măcelar.

A venit iarăși iarna, o iarnă grea. Tatăl Cristinei se îmbolnăvi tare grav și căzu la pat. Sărmana mamă era tare îngrijorată și se întreba de unde va mai primi bani pentru pâinea zilnică, medicamente și doctor. Cristina văzînd că mama plînge, plîngea și ea. "Nu mai plînge", îi zicea mama, "roagă-te lui Dumnezeu căci El nu părăsește pe ai Săi și El te va asculta." Cristina se ruga din inimă și cu credință: "Doamne, Tu care poți să faci orice, Te rog vindecă și pe tatăl meu și arată-mi ce pot face pentru el."

Într-o zi, după ce se rugase astfel, un gînd îi trecu prin minte... Mielul! Își aduse aminte de vorbele măcelarului..., dar la gîndul acesta i se rupea inima. Merse la școală, însă gîndul la miel o urmărea mereu. Întorcîndu-se acasă își aruncă o privire în măcelărie, apoi alergă îngrozită. Deodată se opri. Se întrebă: "Pe cine iubesc eu mai mult: pe miel sau pe tatăl meu?" Gîndul acesta a fost de ajuns ca să ia o hotărîre. Tristă se întoarse la măcelar și-i oferii mielul. "A...", zise măcelarul rîzînd, "acum vrei să mi-l vinzi?"

Sărmana Cristina izbucni în plîns. Inimioara ei era plină de durere. Ascunzîndu-și fata în mîini, îngîină: "Sărmanul meu tată." Măcelarul nu era un om rău; încercă s-o mîngîie pe fetiță și în loc de trei sute de lire îi puse șase sute de lire în minutele sale zicîndu-i: "Adu-l mîine."

Cristina ajunse acasă. La vederea sutelor de lire, mama nu știa ce să creadă. Cu greu povesti fetița ce se întîmplase. "Dumnezeu să te binecuvinteze copila mea!" zise mama mișcată. "Domnul te va ajuta să faci această jertfă."

Cristina merse la culcare cu mielul său... Dis de dimineață au plecat amîndoi. Sărmana fetiță a plîns tot drumul, dar nu i-a părut rău de hotărîrea sa. Mielul mergea ca de obicei, liniștit, blînd și ascultător. Cristina l-a sărutat pentru ultima dată, spunînd: "Sărmanul meu mielule, n-am să te mai văd niciodată; și tu m-ai iubit așa de mult!" Bietul animal a rămas la măcelar și copila s-a întors acasă plîngînd. Însă mereu sunau în urechile sale vorbele mamei: "Dumnezeu să te binecuvinteze."

Banii au fost de mare folos. Sătenii au aflat de la măcelar de fapta fetitei și mulți dintre ei au adus un ajutor sărmaneii familii. După un scurt timp tatăl s-a făcut bine. Tatăl știa că fetița îl iubește, dar cînd a aflat despre jertfa pe care o făcuse pentru el, a fost adînc mișcat și a vărsat lacrimi de duioșie. "Cristina, scumpa mea copilă" îi zise el odată, "acum ai aflat și tu ce înseamnă o jertfă. Cu siguranță că te-a durut mult de mielul tău care a fost junghiat pentru mine. Dacă tu nu m-ai fi iubit așa de mult, nu ai fi putut face lucrul acesta!". "Sigur că nu", zise fetița. "Nu uita niciodată că din dragoste pentru noi, Dumnezeu a dat pe Fiul Său, Isus Hristos, și L-a jertfit ca să mîntuiască pe păcătoși. Adu-ți aminte că Isus S-a dat pe Sine Însuși ca să ne scape de păcat și moarte veșnică. Ca o oaie mută care este dusă la tăiere, ca mielul tău, fără să deschidă gura, El s-a dat în mîinile ucigașilor pentru tine și pentru mine. Ce mare este dragostea lui Dumnezeu și a Domnului Isus pentru noi! Cristina, întotdeauna, cînd te vei gîndi la mielul tău, adu-ți aminte că Domnul Isus este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii !"